

บัญญัติ 10 ประการ ของวิชาเศรษฐศาสตร์

อ. นพรัตน์ ลิทธิโชคธนารักษ์*

ทุกวันนี้มนุษย์ทุกคนล้วนมีความเกี่ยวข้องกับระบบเศรษฐกิจไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม บางคนอยู่ในบทบาทผู้บริโภคหรือบางคนก็อยู่ในบทบาทของผู้ผลิต บุคคลทุกคนไม่ว่าจะอยู่ในบทบาทใดก็ตามจะมีความเกี่ยวข้องกับวิชาเศรษฐศาสตร์ทุกคน ในบทความนี้จะใช้แนวคิด บัญญัติ 10 ประการของวิชาเศรษฐศาสตร์อธิบายให้เห็นว่าในการดำเนินชีวิตประจำวันส่วนใหญ่จะมีวิชาเศรษฐศาสตร์เกี่ยวข้องเสมอ

วิชาเศรษฐศาสตร์ (Economics) หมายถึง วิชาที่ศึกษาหาหนทางในการเลือกใช้ทรัพยากรและปัจจัยการผลิตต่างๆ ที่มีอยู่อย่างจำกัดในแต่ละสังคม เพื่อเลือกผลิตสินค้าและบริการต่างๆ ที่สามารถตอบสนองความต้องการของสังคม และก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด

จากความหมายข้างต้น จะเห็นได้ว่าวิชาเศรษฐศาสตร์เป็นวิชาที่ยึดหลักความเป็นจริงเบื้องต้นว่า ทรัพยากรทุกอย่างในโลกนี้มีอยู่อย่างจำกัด เมื่อมีทรัพยากรจำกัดสิ่งที่ตามมาก็คือ การตัดสินใจเลือกหนทางที่ดีที่สุดจากหลายหนทาง จึงนำมาซึ่งบทบัญญัติข้อที่ 1 ของวิชาเศรษฐศาสตร์

● มนุษย์ทุกคนต้องเผชิญกับภาวะการตัดสินใจแบบ "ได้อย่าง-เสียอย่าง" (Tradeoffs) เสมอ ตัวอย่างเช่น

ในปัจจุบันสินค้าที่คนส่วนใหญ่ใช้กันอยู่และสร้างความสะดวกสบายในการติดต่อสื่อสารก็คือ โทรศัพท์มือถือนั่นเอง หากใครจะใช้มือถือสิ่งแรกที่ต้องตัดสินใจก็คือ การเลือกใช้เครื่องโทรศัพท์ คำถามที่จะเกิดขึ้นทันทีก็คือ จะใช้ของยี่ห้อไหน รุ่นไหน เพราะคนส่วนใหญ่จะมีรายได้จำกัด (รายได้ในที่นี้ก็เปรียบเสมือนกับทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดนั่นเอง) สิ่งที่มาคือ การที่จะต้องตัดสินใจเลือกซื้อมือถือภายใต้งบประมาณที่จำกัด เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ อยู่ใต้ภาวะการตัดสินใจแบบ "ได้อย่าง-เสียอย่าง" นั่นเอง สมมุติว่ามีมือถือที่อยากได้ 2 รุ่น ได้แก่ โนเกีย n70 กับ ซัมซุง e900 ถ้าเลือกซื้อ โนเกีย n70 ก็จะมีผลเสียในการใช้ซัมซุง e900 ถึงแม้ซื้อโทรศัพท์ได้แล้วก็ต้องตัดสินใจเลือกเครือข่ายที่ให้บริการดีกว่าจะใช้ของ AIS DTAC หรือ TRUE ถ้าเลือกใช้ TRUE ก็จะมีผลเสียการใช้ของ AIS และ DTAC หลังจากเลือกเครือข่ายได้แล้วก็ต้องเลือกรูปแบบการให้บริการดีกว่าจะใช้แบบไหน จะใช้แบบเหมาจ่าย หรือแบบรายเดือน เป็นต้น จะเห็นได้ว่าภาวะการตัดสินใจแบบ "ได้อย่าง-เสียอย่าง" จะเกิดขึ้นเสมอในชีวิตประจำวัน แต่บุคคลจะวิเคราะห์ทางเลือกใดสักอย่างจะคำนึงถึงผลได้ผลเสียหรือเรียกอีกอย่างหนึ่ง ว่าการวิเคราะห์ผลประโยชน์และค่าใช้จ่าย (Benefit and Cost Analysis) นั่นเอง จึงเป็นที่มาของบทบัญญัติข้อที่ 2 ของวิชาเศรษฐศาสตร์

● ต้นทุนของการเลือกสิ่งหนึ่งคือสิ่งที่คุณยอมเสียไปเพื่อให้ได้ของสิ่งนั้นมา

ตัวอย่างเช่น การตัดสินใจเลือกเปิดธุรกิจในที่ดินของตนเองในจังหวัดเชียงใหม่และพบว่า มีทางเลือกในการประกอบกิจการ อยู่ 3 ทางเลือกได้แก่ 1) เปิดร้านขายอาหารโดยจะหารายได้ 20,000 บาท/เดือน 2) เปิดร้านขายเสื้อผ้าโดยจะหารายได้ 25,000 บาท/เดือน หรือ 3) เปิดโรงรับจำนำโดยจะหารายได้ 30,000 บาท/เดือน โดยทั้งสามทางเลือกมีต้นทุนในการเปิดร้านคือ 20,000 บาท เหมือนกัน ในกรณีนี้การตัดสินใจเลือกจะพิจารณาจาก ต้นทุนค่าเสียโอกาส (Opportunity Cost) โดยมีกระบวนการคิดและตัดสินใจดังนี้ หากเลือกเปิดร้านขายอาหารหารายได้ 20,000 บาท ก็จะเสียโอกาสได้รับเงิน 30,000 บาท จากการเปิดโรงรับจำนำ เช่นเดียวกันกับการเลือกเปิดร้านขายเสื้อผ้าจะได้เงิน 25,000 บาท แต่ก็เสียโอกาสได้รับเงิน 30,000 บาท จากการเปิดโรงรับจำนำ แต่หากเลือกเปิดโรงรับจำนำจะหารายได้ 30,000 บาท แต่ก็เสียโอกาสได้เงินอีก 25,000 บาท

* อาจารย์ประจำภาควิชาการตลาด คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น

จากการเปิดร้านขายเสื้อผ้า ในตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า การเปิดร้านขายเสื้อผ้ากับร้านขายอาหารมีต้นทุนค่าเสียโอกาสที่เหมือนกันคือ 30,000 บาท แต่การเปิดโรงรับจำนำจะมีต้นทุนค่าเสียโอกาสที่ต่ำที่สุดคือ 25,000 บาท ดังนั้น ในตัวอย่างนี้ถ้าผู้ลงทุนเลือกเปิดโรงรับจำนำ จากบัญชีข้อ 1 และ 2 มักจะเป็นเรื่องที่ต้องตัดสินใจร่วมกันเสมอ แต่ปัญหาที่ทุกคนมักจะมองข้ามและควรต้องทำการตัดสินใจก็คือ เรื่องของ "เวลา" ซึ่งเป็นเรื่องที่ต้องตัดสินใจยากมาก บางครั้งการใช้ต้นทุนค่าเสียโอกาสอาจจะไม่ได้ผล ยกตัวอย่างเช่น เรื่องการเรียนหนังสือ หากผู้ใดใช้เวลาในช่วงเรียน ทำการเรียนหนังสือเพียงอย่างเดียว ก็จะหมดสิทธิคุยกับเพื่อน และเล่นกับเพื่อนเป็นต้น แสดงให้เห็นว่าต้นทุนค่าเสียโอกาสของเวลาที่ใช้เรียนหนังสือก็คือเวลาที่ใช้ในการคุยกับเพื่อนหรือเล่นกับเพื่อนนั่นเอง แต่หากใครตั้งใจเรียนจะเสียค่าเทอมเพียง 2,000 บาท แต่ถ้าใครเล่นและคุยกับเพื่อนมักจะสอบตกและต้องเสียค่าเทอม 10,000 บาท หากดูจากต้นทุนค่าเสียโอกาสคงไม่มีใครที่จะเลือกการใช้เวลาเพื่อคุยและเล่นกับเพื่อน เนื่องจากมีต้นทุนค่าเสียโอกาสที่สูงกว่า แต่ในความเป็นจริงนักเรียนนักศึกษาส่วนใหญ่กลับเลือกที่จะคุยและเล่นมากกว่า สิ่งนี้จึงเป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วงในทางสังคม แต่เหตุการณ์ในการเลือกนี้ยังสามารถอธิบายได้ด้วย บทบัญชีข้อที่ 3

● คนทุกคนตอบสนองต่อสิ่งจูงใจเสมอ

ในการตัดสินใจต่างๆ จะเห็นได้ว่าต้นทุนเป็นสิ่งที่สำคัญมากในการตัดสินใจของบุคคล แต่แน่นอนว่าหากมีสิ่งจูงใจที่ทำให้แต่ละบุคคลเห็นหรือรู้สึกว่าคุณทุนมีการเปลี่ยนแปลงย่อมมีผลต่อการตัดสินใจเสมอ ตัวอย่างเช่น นโยบายในการกระตุ้นเศรษฐกิจโดยลดค่าทำเนียมในการโอนความเป็นเจ้าของบ้านและที่ดินในช่วงที่ผ่านมา โดยปกติค่าทำเนียมในการซื้อบ้านหรือการโอนความเป็นเจ้าของถือว่าเป็นต้นทุนที่สูงมาก แต่เมื่อรัฐบาลประกาศให้ลดค่าธรรมเนียมในการโอนความเป็นเจ้าของเหลือ 0.01% ทำให้เกิดผลทางจิตวิทยาต่อผู้ที่กำลังจะซื้อบ้าน และผู้ที่ต้องการบ้าน ตัดสินใจซื้อทันที หรือจากตัวอย่างในเรื่องของการเลือกที่จะตั้งใจเรียนหรือเล่นกับเพื่อน ที่นักเรียนกับนักศึกษาส่วนใหญ่เลือกที่จะเล่นกับเพื่อนเพราะมีความสุขเป็นสิ่งจูงใจที่สำคัญ หากสามารถทำให้การเรียนเป็นเรื่องที่สนุกได้ ก็จะทำให้ระบบการศึกษาดีขึ้น แต่การตัดสินใจบางครั้งผู้ตัดสินใจก็ใช้เหตุผลจากข้อมูลเดิมซึ่งตรงกับบัญชีข้อที่ 4

● คนทุกคนมีเหตุผลการคิดแบบ "ส่วนที่เพิ่มขึ้นก็ละหน่วยเสมอ" (Margin)

การคิดแบบส่วนเพิ่มในชีวิตประจำวันเราจะพบบ่อยแต่ไม่รู้ตัว ตัวอย่างเช่น การขายปากกาด้ามละ 10 บาท โดยที่ปากกาตัวหนึ่งมีต้นทุนเฉลี่ย 3 บาท มีผู้ซื้อรายหนึ่งขอซื้อปากกา 2 ด้าม แต่ผู้ซื้อมีเงินทั้งหมด 25 บาท จึงต่อรองกับผู้ขายในราคา 3 ด้าม 25 บาท ผู้ขายจึงตอบรับทันที เพราะหากขาย 2 ด้ามผู้ขายจะได้เงิน 20 บาท โดยมีต้นทุน 6 บาท และได้กำไร 14 บาท แต่ถ้าผู้ขายยอมขาย 3 ด้าม จะได้รายรับ 25 บาท ซึ่งมีต้นทุนทั้งหมด 9 บาท มีกำไร 16 บาท แสดงว่าการขายปากกาตัวละสามในราคา 5 บาท จะทำให้ผู้ขายมีรายรับเพิ่มขึ้น 2 บาท ซึ่งรวมแล้วได้กำไรมากกว่าการขายเพียง 2 ด้าม การกระทำดังกล่าวเป็นการใช้แนวคิดแบบส่วนเพิ่มนั่นเอง ทั้งสี่ข้อที่กล่าวมาเบื้องต้นเป็นการอธิบายให้เห็นถึงเหตุผลการตัดสินใจของบุคคลโดยยึดอยู่บนสมมติฐานที่ว่าทุกคนยึดเหตุผลทางเศรษฐกิจเสมอ

● การค้าทำให้ทุกฝ่ายดีขึ้น

เกิดจากกรณีที่แต่ละแห่งในโลกมีสภาพแวดล้อมไม่เหมือนกัน ทำให้ทั้งทรัพยากรธรรมชาติและทรัพยากรมนุษย์มีความแตกต่างกัน ความสามารถในการผลิตสินค้าในแต่ละแห่งจึงต่างกัน ยกตัวอย่างเช่น จังหวัดเชียงใหม่เดิมมีความสามารถในการปลูกยางพาราและลิ้นจี่ เช่นเดียวกับกับจังหวัดยะลาที่มีความสามารถในการปลูกยางพาราและลิ้นจี่ แต่เมื่อเวลาผ่านไปการเดินทางสะดวกขึ้นทำให้เกิดการค้าขายขึ้นระหว่างเชียงใหม่กับยะลา แต่จังหวัดเชียงใหม่ผลิตปริมาณยางพาราได้จำนวนน้อย ทำให้ราคายางพาราในจังหวัดเชียงใหม่มีราคาสูง ส่วนจังหวัดยะลาผลิตปริมาณลิ้นจี่ได้น้อยราคาจึงสูง เมื่อมีการค้าเกิดขึ้นคนเชียงใหม่ก็เริ่มหันไปซื้อยางพาราจากยะลา ส่วนยะลาที่หันมาซื้อลิ้นจี่จากเชียงใหม่ ชาวเชียงใหม่เมื่อเห็นว่าลิ้นจี่ขายดีก็จะเริ่มหันไปผลิตลิ้นจี่มากขึ้น ส่วนชาวจังหวัดยะลา ก็จะหันไปผลิตยางพารามากขึ้น ส่งผลให้เกิดความชำนาญเฉพาะด้าน และทั้งสองจังหวัดก็จะมีสินค้าบริโภคเพิ่มขึ้นด้วยการค้าขายจึงเป็นการสร้างให้เกิดความชำนาญเฉพาะด้านเกิดขึ้นกับทุกฝ่าย และส่งผลดีให้สวัสดิการโดยรวมสูงขึ้นด้วย

● "ตลาด" เป็นเครื่องมือที่ดีในการจัดการกิจกรรมทางเศรษฐกิจ

คงไม่มีใครไม่อยากบริโภคอาหารที่มีคุณค่าครบทุกประการแต่มีรูปแบบเดิมๆ ทุกวัน หรือใช้สินค้าที่เหมือนเดิมเป็นประจำ หากคุณอยู่ภายใต้การปกครองแบบคอมมิวนิสต์ คุณอาจจะมีชีวิตแบบที่กล่าวมาข้างต้นก็ได้ แต่โลกในปัจจุบันทุกประเทศเริ่มจะมีการค้าแบบเสรีมากขึ้น โดยเครื่องมือที่ใช้ในการกระจายสินค้า และควบคุมการใช้ทรัพยากรให้เกิดประสิทธิภาพก็คือ "ตลาด" นั่นเอง การทำงานของตลาดในทางเศรษฐศาสตร์เครื่องมือที่สำคัญเรียกว่ามือที่มองไม่เห็น (Invisible Hand) ซึ่งประกอบด้วย อุปสงค์ (ความต้องการซื้อ) และอุปทาน (ความต้องการขาย) ที่เป็นตัวควบคุมปริมาณและราคาสินค้านั่นเอง หากสินค้าใดที่มีความต้องการสูงราคาก็จะสูง แต่เมื่อใดก็ตามที่ผู้ผลิต ผลิตจนเกินความต้องการของตลาดแล้ว สินค้านั้นจะขายไม่หมดผู้ขายก็จำเป็นต้องลดราคาลง ในทางตรงกันข้ามถ้าสินค้าใดไม่เป็นที่ต้องการของตลาดราคาก็จะถูกลง แต่ถ้าการผลิตสินค้านั้นลดลงจนไม่เพียงพอต่อความต้องการของตลาดเมื่อไร ราคาก็จะสูงขึ้นตามมา การปรับตัวดังกล่าวจะทำให้ทุกอย่างอยู่ในความพอดีโดยผ่านการทำงานของตลาด ดังนั้นถ้าผู้ผลิตรายใดทำการผลิตสินค้าที่ไม่เป็นที่ต้องการของผู้ซื้อ ในที่สุดก็ต้องเลิกผลิตหรือเปลี่ยนไปทำการผลิตสินค้าอื่นที่เป็นที่ต้องการของตลาดแทน การที่มีระบบตลาดเกิดขึ้นจึงเป็นผลดีต่อการจัดสรรทรัพยากรในการผลิตให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

● รัฐบาลสามารถปรับปรุงความล้มเหลวของตลาดได้

แต่ในบางครั้งการปล่อยให้กลไกตลาดทำงานอย่างเสรี ก็ไม่อาจจะทำให้การจัดสรรทรัพยากรมีประสิทธิภาพเกิดขึ้นได้ เนื่องจากมีเหตุผลทำให้เกิด "ความล้มเหลวของตลาด" (Market Failure) ซึ่งหมายถึง สถานการณ์ที่กลไกตลาดไม่สามารถทำงานได้อย่างสมบูรณ์ โดยอาจมีสาเหตุหลายประการ ตัวอย่างเช่น เกิดอำนาจในการผูกขาดขึ้นจากผู้ผลิตบางราย หรือบางกลุ่ม การผลิตสินค้าสาธารณะ การเกิดผลกระทบจากภายนอก (Externality) เป็นต้น ในที่นี้จะขอยกตัวอย่างที่เห็นได้ชัดในปัจจุบันก็คือ การรวมตัวกันของกลุ่มประเทศผู้ผลิตน้ำมันที่เรียกว่าโอเปก เพื่อกำหนดปริมาณการผลิต ทำให้ปริมาณน้ำมันในตลาดโลกมีน้อย ส่งผลให้ราคาน้ำมันมีมูลค่าสูงขึ้น หากไม่มีการรวมตัวกันของกลุ่มโอเปก ราคาน้ำมันในตลาดโลกจะเป็นไปตามกลไกตลาด แต่น้ำมันเป็นสินค้าที่จำเป็นต่อการผลิตสินค้าอื่นๆ อีกจำนวนมาก หากไม่มีการแก้ไขจะส่งผลให้เกิดปัญหาราคาสินค้าอื่นๆ สูงตามไปด้วย (ปัญหาเงินเฟ้อ) ในกรณีดังกล่าวนี้รัฐบาลในแต่ละประเทศสามารถช่วยผู้ผลิตในประเทศของตนเองได้ โดยอาจจะใช้การกำหนดราคาขั้นสูงของราคาน้ำมันภายในประเทศ (เป็นการตั้งราคาที่สูงกว่าราคาตลาดที่เป็นจริงในขณะนั้น) โดยรัฐบาลยอมจ่ายส่วนต่างให้ เป็นต้น ดังนั้นในบางครั้งรัฐบาลก็จำเป็นต้องเข้ามาช่วยในบางกรณีที่กลไกตลาดทำงานไม่ปกติ

● มาตรฐานการครองชีพของประเทศขึ้นอยู่กับความสามารถในการผลิตสินค้าและบริการ

ความสามารถในการผลิตสินค้าและบริการเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ผลิตภาพในการผลิต (Productivity) สิ่งทีกล่าวถึงมีความสำคัญอย่างไรต่อมาตรฐานการครองชีพ จะยกตัวอย่างง่ายๆ จากตัวอย่างการผลิตเครื่องเงินของนายแดง ตอนเริ่มธุรกิจใหม่ๆ นายแดงสามารถทำการผลิตเครื่องเงินได้ 5 เส้นใน 1 ชั่วโมง แต่ต่อมานายแดงได้เข้ารับการอบรมจากศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมทำให้ได้เทคนิคการผลิตใหม่ ทำให้ใน 1 ชั่วโมง นายแดงสามารถทำการผลิตเครื่องเงินได้เพิ่มขึ้นเป็น 20 เส้น หากเครื่องเงินเส้นหนึ่งราคา 100 บาท แสดงว่าการที่ผลิตภาพในการผลิตเครื่องเงินของนายแดงเพิ่มขึ้นจะทำให้นายแดงมีรายได้เพิ่มขึ้นถึง 1,500 บาท (เดิมมีรายได้ 500 เพิ่มเป็น 2,000) แสดงให้เห็นว่านายแดงต้องมีความเป็นอยู่ดีขึ้นแน่นอน แต่การที่นายแดงผลิตได้เพิ่มขึ้น แสดงว่า นายแดงต้องใช้วัตถุดิบเพิ่มขึ้นด้วย คนที่ขายวัตถุดิบให้นายแดงก็จะมี รายได้เพิ่มขึ้นเช่นกัน แสดงว่าหากประเทศใดมีผลิตภาพในการผลิตเพิ่มขึ้น วงจรธุรกิจภายในประเทศก็จะขยายตัว ซึ่งส่งผลให้มาตรฐานการครองชีพของคนในประเทศนั้นดีขึ้นด้วย ดังนั้นผลิตภาพในการผลิตจึงเป็นกลไกที่สามารถใช้เป็นตัวชี้วัดมาตรฐานการครองชีพของแต่ละประเทศได้แนวทางหนึ่ง

● ราคาสินค้าจะสูงขึ้นเมื่อรัฐบาลพิมพ์เงินมากเกินไป

คำกล่าวในบทบัญญัตินี้ต้องการอธิบายให้เห็นว่าในกรณีที่ปริมาณเงินในระบบเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงมากๆ เช่นสูงกว่าการเพิ่มขึ้นของสินค้าและบริการ จะทำให้ราคาสินค้ามีแนวโน้มที่สูงขึ้น ตัวอย่างเช่น ประเทศไทยมีการปรับขึ้นเงินเดือนให้กับอาชีพ

ทุกประเภทคนละ 1,000 บาท (ในกรณีนี้หากเกิดขึ้นก็เปรียบเสมือนการพิมพ์เงินเพิ่มนั่นเอง) ในกรณีนี้รายได้ของคนไม่ได้เพิ่มขึ้นจากการผลิตสินค้าเพิ่มขึ้น แสดงว่าจำนวนสินค้าในตลาดจะยังคงมีเท่าเดิม เมื่อคนมีเงินเยอะขึ้นก็จะซื้อสินค้าเพิ่มขึ้น แต่เมื่อสินค้ามีจำนวนเท่าเดิม ผู้ที่ต้องการบริโภคจำนวนมากก็จะยินดีจ่ายซื้อในราคาที่แพงขึ้นเพื่อให้ได้บริโภคสินค้านั้น ถ้าทุกคนก็จะทำเช่นนี้เหมือนกันหมด เพราะมีเงินเพิ่มขึ้น จากการกระทำดังกล่าวจะส่งผลให้เกิดปัญหาเงินเฟ้อหรือราคาสินค้าสูงขึ้นนั่นเอง ดังนั้นการควบคุมปริมาณเงินให้เหมาะสมในภาวะเศรษฐกิจต่างๆ จึงจำเป็นอย่างมาก

● ในระยะสั้น สังคมจะเผชิญกับภาวะการเลือกระหว่างปัญหาเงินเฟ้อและปัญหาการว่างงาน

เราทำความเข้าใจปัญหาเงินเฟ้อได้ไม่ยากแต่ทำไมผู้กำหนดนโยบายถึงมีปัญหาในการจัดการกับปัญหาเงินเฟ้อ เหตุผลหนึ่งก็คือ การลดเงินเฟ้อเป็นสาเหตุทำให้มีการว่างงานมากขึ้นในระยะสั้น ภาวะได้อย่าง-เสียอย่างระหว่างเงินเฟ้อกับอัตราว่างงาน ดังกล่าวเรียกว่า "Phillips curve" ซึ่งตั้งตามชื่อของนักเศรษฐศาสตร์ที่ค้นพบความสัมพันธ์ระหว่างสองสิ่ง Phillips curve ยังคงเป็นหัวข้อถกเถียงสำหรับนักเศรษฐศาสตร์ในปัจจุบัน แต่ ณ วันนี้ นักเศรษฐศาสตร์ส่วนมากยอมรับความคิดเกี่ยวกับภาวะได้อย่างเสียอย่างระหว่างเงินเฟ้อและการว่างงานในระยะสั้น หากอธิบายง่าย ๆ ภาวะเช่นว่าเกิดขึ้นเพราะราคาสินค้าบางอย่างปรับตัวได้ช้า ตัวอย่างเช่น สมมติว่ารัฐบาลลดปริมาณเงินในเศรษฐกิจในระยะยาว ผลของนโยบายดังกล่าวทำให้ระดับราคาโดยทั่วไปลดลง แต่ในระยะสั้นราคาสินค้าทุกชนิดไม่สามารถปรับตัวได้ทันที การปรับตัวต้องใช้เวลาานกว่าที่บริษัทจะออกสินค้าใหม่ กว่าที่สหภาพจะตกลงเรื่องค่าจ้างขั้นต่ำ กว่าที่ภัตตาคารจะคิดเมนูอาหารใหม่ นั่นคือราคาสินค้าค่อนข้างคงที่ในระยะสั้น เพราะราคาที่ค่อนข้างคงที่ในระยะสั้น นโยบายของรัฐบาลหลายนโยบายจึงส่งผลกระทบระยะสั้นที่แตกต่างจากผลระยะยาว เมื่อรัฐบาลลดปริมาณเงิน ปริมาณการใช้จ่ายของประชาชนก็ลดลง ขณะที่ราคาสินค้ายังคงมีระดับสูง สินค้าและบริการที่บริษัทขายได้ก็ลดลง ซึ่งส่งผลให้บริษัทต้องปลดคนงานออก ดังนั้น การลดปริมาณเงินเพื่อลดเงินเฟ้อจะทำให้การว่างงานสูงขึ้นชั่วคราวจนกระทั่งราคาสินค้าปรับตัวรับการเปลี่ยนแปลงได้อย่างเต็มที่

ภาวะได้อย่างเสียอย่างระหว่างเงินเฟ้อและการว่างงานเกิดขึ้นเพียงระยะสั้น ซึ่งอาจเป็นช่วงเวลาหลายปี Phillip curve มีความสำคัญที่จะทำให้เราเข้าใจการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจ ผู้กำหนดนโยบายควบคุมการแลกกันระหว่างเงินเฟ้อกับการว่างงานผ่านเครื่องมือทางนโยบายที่แตกต่างกัน เช่น เปลี่ยนแปลงการใช้จ่ายของรัฐบาล ภาษี เปลี่ยนปริมาณเงินในระยะสั้น ผู้กำหนดนโยบายสามารถหาส่วนผสมระหว่างเงินเฟ้อและอัตราการว่างงานที่เหมาะสมได้ เพราะเครื่องมือทางการเงินและการคลังเหล่านี้มีศักยภาพในการควบคุมเศรษฐกิจ แต่ผู้กำหนดนโยบายจะเลือกใช้เครื่องมือเหล่านี้ในการจัดการเศรษฐกิจอย่างไรเป็นเรื่องที่ยังต้องถกเถียงกันต่อไป

สรุปแล้ว บัญญัติ 10 ประการของวิชาเศรษฐศาสตร์ที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นเป็นภาพความเป็นจริงที่คนทุกคนพบเห็นในชีวิตประจำวัน เพียงแต่จะไม่ได้พูดหรือคิดออกมาเป็นระบบเท่านั้น วิชาเศรษฐศาสตร์จริงๆ แล้วจึงไม่ใช่เรื่องยากเกินไปที่จะศึกษา โดยบทบัญญัติในสี่ข้อแรกเป็นเรื่องที่สามารถใช้เป็นแนวคิดในการตัดสินใจในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการตัดสินใจในการลงทุน การตัดสินใจซื้อรถยนต์ หรือแม้กระทั่งการตัดสินใจเลือกคู่ครอง และบทบัญญัติที่เหลือก็เป็นแนวคิดที่ทำให้คนทั่วไปสามารถใช้เป็นพื้นฐานในการวิเคราะห์การบริหารเศรษฐกิจของรัฐบาลได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นนโยบายการค้าเสรี(FTA) นโยบายการจัดเก็บภาษี เป็นต้น ซึ่งหากผู้ใดได้ศึกษาวิชาเศรษฐศาสตร์เป็นอย่างดีแล้วนั้น ก็จะสามารถเข้าใจและเห็นอกเห็นใจรัฐมนตรีที่ดูแลด้านเศรษฐกิจเป็นอย่างดี

เอกสารอ้างอิง

ปกป้อง จันวิทย์. (ม.ป.ป.). **บัญญัติ 10 ประการของวิชาเศรษฐศาสตร์**. ค้นเมื่อวันที่ 2 เมษายน 2550,

จาก <http://us.geocities.com/pokponggi/ecom10htm>

วารสาร สามโกเศศ. (2543). **โลกนี้ไม่มีอะไรฟรี ภาค 2**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : มติชน.

Mankiw, N. Gregory. (1997). **Principles of Economics**. Fort Worth : The Dryden Press.